

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Dynamiki Zoi AE

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Fitcoin”, dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41-
Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr — 3725298

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy „coin”, zarejestrowany pod nr 109827 dla towarów i usług z klas 16, 25, 28 i 35; graficzny wspólnotowy znak towarowy „coin”, zarejestrowany pod nr 3308401 dla towarów i usług z klas 16, 25, 28 i 35; graficzny wspólnotowy znak towarowy „coinyou” zarejestrowany pod nr 3364511 dla towarów i usług z klas 16, 35 i 36; graficzny znak towarowy „coin” zarejestrowany we Włoszech pod nr 160126 dla towarów z klasy 25, graficzny znak towarowy „coin” zarejestrowany we Włoszech pod nr 253233 dla towarów z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41; graficzny znak towarowy „coin” zarejestrowany we Włoszech pod nr 240305 dla towarów i usług z klas 16, 25, 35, 36 i 41; graficzny znak towarowy „coin” zarejestrowany we Włoszech pod nr 169548 dla towarów z klas 16 i 28; graficzny znak towarowy „coin” zarejestrowany we Włoszech pod nr 240286 dla towarów z klasy 25; graficzny międzynarodowy znak towarowy „coin” zarejestrowany pod nr R381015 dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41; graficzny międzynarodowy znak towarowy „coin” zarejestrowany pod nr R363492 dla towarów i usług z klas 16, 28, 35, 36 i 41; graficzny międzynarodowy znak towarowy „coin” zarejestrowany pod nr 260545 dla towarów z klasy 25; graficzny międzynarodowy znak towarowy „coin” zarejestrowany pod nr R299708 dla towarów i usług z klas 35, 36 i 41; graficzny międzynarodowy znak towarowy „coin” zarejestrowany pod nr 299710 dla towarów z klas 16 i 28; graficzny międzynarodowy znak towarowy „coin” zarejestrowany pod nr R363491 dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uchylenie zaskarżonej decyzji i uwzględnienie sprzeciwu dla towarów z klas 28 i 41, oraz oddalenie odwołania dla pozostałych towarów i usług, w związku z powyższym uwzględnienie zgłoszenia dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba odwoławcza wzięła pod uwagę jedynie jedno z możliwych znaczeń słowa FIT i stwierdziła istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do głównej części rozpatrywanych towarów i usług na podstawie takiej częściowej oceny.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2011 r. — Régie Networks i NRJ Global przeciwko Komisji

(Sprawa T-273/11)

(2011/C 226/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Régie Networks (Lion, Francja) i NRJ Global (Paryż, Francja) (przedstawiciele: B. Geneste i C. Vannini, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 6483 wersja ostateczna z dnia 29 września 2010 r. w sprawie programu pomocy C 4/09 (ex N 679/97) wdrożonego przez Francję na rzecz radiofonii (Dz.U. L 61, s. 22);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia powagi rzeczy osądzonej w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-333/07, ze względu na niezastosowanie się przez Komisję do istotnych punktów uzasadnienia i sentencji tego wyroku, poprzez nieuwzględnienie — przy ponownym badaniu rachunkowości programu pomocy, którego dotyczy zaskarżona decyzja — sposobu finansowania tego programu wskazanego jej przez Trybunał.
- 2) Zarzut drugi dotyczy błędnego zastosowania prawa w motywach zaskarżonej decyzji, ponieważ Komisja sztucznie oddzieliła niezgodny z prawem sposób finansowania od odnośnego programu pomocy, mimo że w decyzji z dnia 16 września 2009 r. w sprawie wszczęcia postępowania kontrykcyjnego oświadczyła, że konsekwencją niezgodności opłaty z prawem jest bezwzględna i natychmiastowa niezgodność z prawem tego programu pomocy jako całości.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad traktatu odnoszących się swobody świadczenia usług, w zakresie w jakim stwierdzona zostałaby niezgodność z prawem opłaty przeznaczonej na finansowanie tego programu pomocy ze względu na sprzeczność jej podstawy terytorialnej z zasadą swobody świadczenia usług. Skarżący podnoszą, że częściowy zwrot, nakazany zaskarżoną decyzją, w żadnym wypadku nie może zmienić charakteru odnośnego programu pomocy i z mocą wsteczną uczynić go zgodnym z traktatem.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, ponieważ Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób określone w niej warunki miałyby uczynić program pomocy zgodnym z rynkiem wewnętrznym pomimo stwierdzenia niezgodności sposobu finansowania.
- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności, gdyż skarżący podnoszą, że postanawiając uznać program pomocy za zgodny z wewnętrznym rynkiem i nałożyć warunki z mocą wsteczną — zamiast po prostu stwierdzić niezgodność tego programu przy jednoczesnym zwolnieniu Republiki Francuskiej z obowiązku odzyskania pomocy od beneficjentów — Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności.
- 6) Zarzut szósty dotyczy nadużycia proceduralnego i naruszenia art. 7 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, ponieważ Komisja, po przeprowadzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego, wydała decyzję warunkową, pomimo że nie tylko nie zostały rozwiane jej wątpliwości co do zgodności programu pomocy z rynkiem wewnętrznym, ale — co więcej — przekonała się ona o niezgodności tego programu z rynkiem wewnętrznym. Według skarżących Komisja naruszyła postanowienia rozporządzenia nr 569/1999 i tym samym popełniła nadużycie proceduralne.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Buzzi Unicem przeciwko Komisji

(Sprawa T-297/11)

(2011/C 226/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Buzzi Unicem SpA (Casale Monferrato, Włochy) (przedstawiciele: C. Osti i A. Prastaro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości z uwagi na brak uzasadnienia lub niedostateczne uzasadnienie oraz w rezultacie naruszenie prawa skarżącej do obrony a także zasady dobrej administracji;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości z uwagi na nadużycie władzy i w rezultacie przeniesienie ciężaru dowodu;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części lub w całości z uwagi na nadużycie władzy powierzonej Komisji w art. 18 [rozporządzenia nr 1/2003], naruszenie zasad proporcjonalności i dobrej administracji, brak uprzedniego postępowania spornego z naruszeniem *Best Practices* Komisji;

— w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy braku uzasadnienia lub niedostatecznego charakteru uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, naruszenia zasady dobrej administracji

— skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza nałożony na Komisję obowiązek uzasadnienia a także prawo skarżącej do obrony w zakresie w jakim nie zawiera informacji dotyczących przedmiotu i celu dochodzenia lub zawiera niedostateczne informacje w tym względzie.

- 2) Zarzut drugi dotyczy nadużycia władzy i przeniesienia ciężaru dowodu

— skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła władzy w zakresie w jakim wnioski o uzyskanie informacji powinien służyć sprawdzeniu będących w jej posiadaniu przesłanek a nie stworzeniu pełnej bazy danych dotyczącej rynku, wobec braku przesłanek. Narusza to także zasadę domniemania niewinności i powoduje wyraźne przeniesienie ciężaru dowodu.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy nadużycia władzy w odniesieniu do art. 18 rozporządzenia nr 1/2003

— skarżąca twierdzi, że charakter żądań Komisji wykracza poza zakres uprawnień przyznaných w art. 18, zgodnie z którym Komisja może żądać od przedsiębiorstwa wyłącznie koniecznych informacji w odniesieniu do faktów, które mogą być mu znane jak i przekazania jej posiadanych przez nie odpowiednich dokumentów.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności i nadużycia władzy w odniesieniu do art. 18

— skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja wykracza poza zakres tego co konieczne, przewidziany w art. 18 i narusza zasadę proporcjonalności gdyż żąda informacji, które nie są konieczne lub też z uwagi na fakt, że spośród wielu odpowiednich środków Komisja nie wybrała tego, który jest mniej uciążliwy dla przedsiębiorstwa, bądź też dlatego że żądania wiążą się z nadmiernymi kosztami dla skarżącej.

- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia *Best practices* Komisji i zasady dobrej administracji